కథ

గొడుగు నీడ

పి.ఎస్.నారాయణ

కార్తీకమాసపు చలి జివ్వు మంటోంది ఆ తెల్లవారుఝామున.

అప్పుడు సరిగ్గా అయిదు గంటలు దాటి అరగంట అయింది. ఇంకా చీకటిని చుట్టేసిన మంచు పరిసరాలను ఒణికిస్తోంది.

శంకర్‌విలాస్ సెంటర్‌లో హైదరాబాద్ నుండి వచ్చిన బస్సు దిగి, చేతిలో సూట్కేసుతో రోడ్డు మీద నడుస్తున్నాడు వెంకట సుందర సత్య రమణమూర్తి.

ఆరడుగుల పొడుగు, పొడుక్కు తగ్గ లావు. బాగా నెరిసి పలచబడిన జుట్టును బస్సు దిగేముందు దువ్వుకోవటంతో నున్నగా తల, పచ్చటి శరీరం. బస్సు దిగి నలువైపులా చూశాడు హుందాగా.

గుంటూరు చాలా మారిపోయింది. ఫ్లోరోసెంట్ బలుబులతో సిమెంటురోడ్లు దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతున్నాయి.

ముప్ఫయి సంవత్సరాల క్రితం- జానకితో తన పెళ్ళయిన కొత్తల్లో ఒకటి రెండు సార్లు వచ్చాడు. అప్పుడు ఇన్ని మేడలెక్కడున్నయి. ఇన్ని దీపాలు ఎక్కడున్నయి.

రిక్షా అతని వంక చూచాడు.

''ఇక్కడ మంచి లాడ్జి ఎక్కడున్నది?''

అతడు నీరసంగా అన్నాడు. ''మొదటి అడ్డరోడ్డులోనే శంకర్ విలాస్ వున్నది...అటు వెళ్ళండి!''

చేతిలో సూట్కేసుతో అతడు చూపించిన వైపు అడుగులు వేయసాగాడు.

శశిరేఖ పెళ్ళి ఎనిమిది గంటల యిర్వై ఆరు నిముషాలకు.

జరుగుతున్నది బ్రాడీపేట రెండోలైనులో వున్న ఓంకార క్షేత్రంలో.

శశిరేఖ స్వయాన తన కూతురు!

★ ★ ★

వెంకట సుందర సత్య రమణమూర్తి హైదరాబాద్‌లో ఒక పెద్ద ప్రైవేటు పారిశ్రామిక సంస్థలో చీఫ్ ఎగ్జిక్యూటివ్‌గా చేసి అరవయ్యో యేట సంవత్సరం క్రితం రిటయిరయ్యాడు.

ఏ బాదరాబందీ లేని జీవితం. లేవటం- ప్రతిదీ పనివాళ్ళు అమరుస్తుంటే అందుకుంటూ స్వంత యింట్లో బ్రతకటం.

మూడురోజుల క్రితం మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటలప్పుడు వచ్చిన ఆ శుభలేఖ అతడిని గతకాలపు ఆలోచనలతో ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసింది.

అందులో ఇలా వున్నది.

''నా సోదరుడు వెంకట సుందర సత్య రమణమూర్తి ఏకైక కుమార్తె శశిరేఖను ఇచ్చి..'' తరువాత చదవటానికి కళ్ళు మసకలు బారటంతో ఆవేశమొచ్చింది. ఏకైక కుమార్తె ఏవిటి..తనకు ఇంకో కూతురు వున్నది. ఇంకో కొడుకు వున్నాడు.

శుభలేఖ చివరలో చూశాడు- 'విశ్వనాధం' అని వున్నది.

విశ్వనాధం ఎవరో తనకు తెలియదు!

నిట్టనిరా

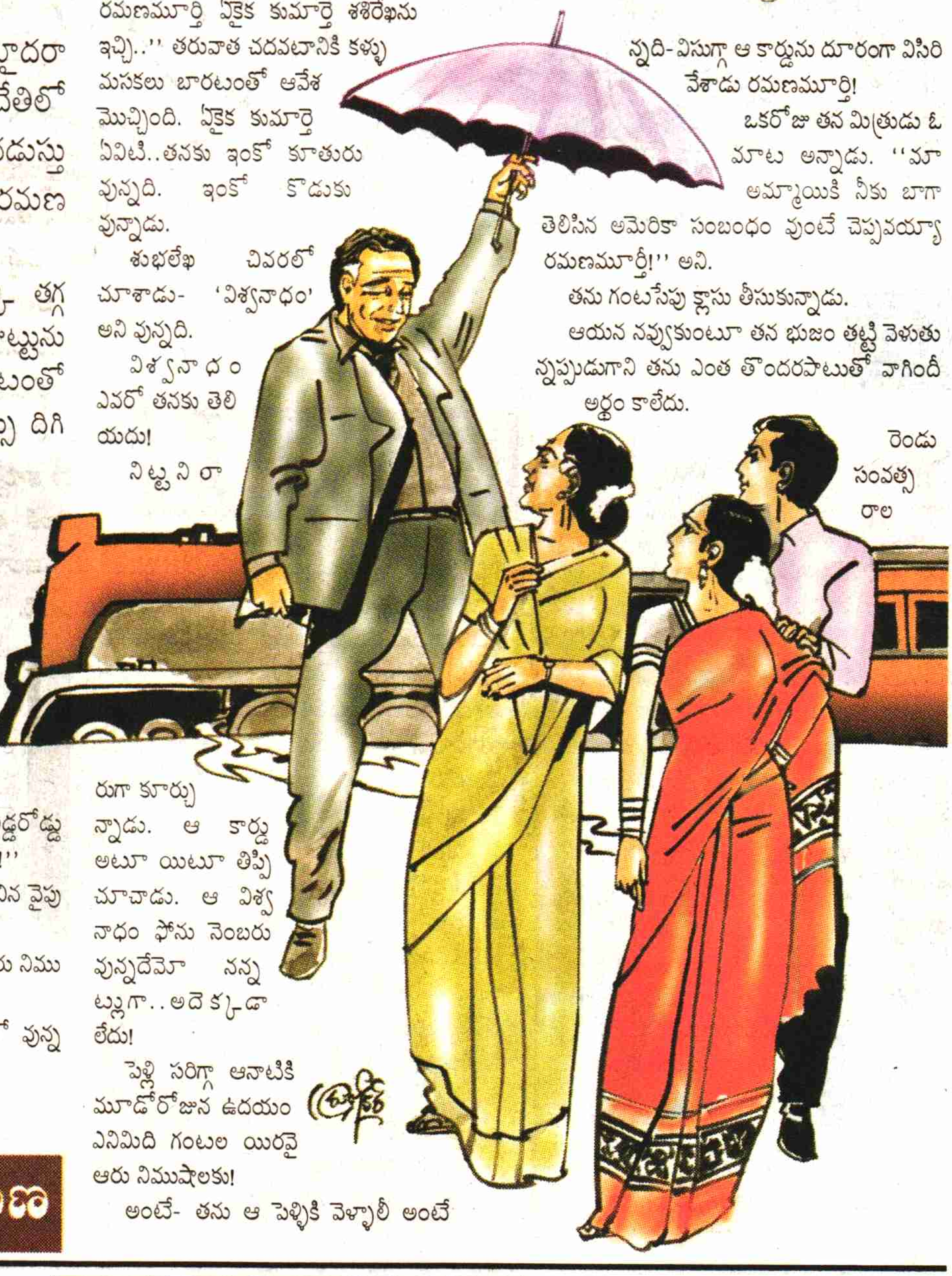

రుగా కూర్చున్నాడు. ఆ కార్డు అటూ యిటూ తిప్పి చూచాడు. ఆ విశ్వనాధం ఫోను నెంబరు వున్నదేమో నన్నట్లుగా..అదెక్కడా లేదు!

పెళ్లి సరిగ్గా ఆనాటికి మూడోరోజున ఉదయం ఎనిమిది గంటల యిర్వై ఆరు నిముషాలకు!

అంటే- తను ఆ పెళ్ళికి వెళ్ళాలీ అంటే ఎల్లుండి రాత్రికే బయిల్దేరాలి!

వరుడు ఎవరో నన్నట్లుగా చూశాడు.

''సుధీర్..సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీర్..డెట్రాయిట్!''

మహా చికాకు వేసింది ఇంగ్లీషులో వున్న ఆ ఉద్యోగవివరాల అక్షరాలు చూడగానే.

అమెరికా ఎన్ని భారతదేశ కుటుంబాలలో పెద్దల విషయంలో పిల్లల బాధ్యతలను అపహరించి వేస్తున్నది- విసుగ్గా ఆ కార్డును దూరంగా విసిరి వేశాడు రమణమూర్తి!

ఒకరోజు తన మిత్రుడు ఓ మాట అన్నాడు. ''మా అమ్మాయికి నీకు బాగా తెలిసిన అమెరికా సంబంధం వుంటే చెప్పవయ్యా రమణమూర్తీ!'' అని.

తను గంటసేపు క్లాసు తీసుకున్నాడు.

ఆయన నవ్వుకుంటూ తన భుజం తట్టి వెళుతున్నప్పుడుగాని తను ఎంత తొందరపాటుతో వాగిందీ అర్థం కాలేదు.

రెండు సంవత్సరాల

క్రితం కూతురు, ఆరు నెలల క్రితం కొడుకు అదే బాటన తనని ఒంటరిగా వదిలేసి విమానాలె క్కారు...కృతఘ్నులు!

కొడుకు లాజిక్కు "నువ్వు నలభై ఏళ్ళ క్రితం తాతయ్యను, బామ్మను వదిలి చీరాల నుంచి హైద్రాబాదు జేరావు..వాళ్ళు ఎంత వద్దని మొత్తుకుంటున్నా వినకుండా. ఎందుకు చేశావు ఆ పని..నీ భవిష్యత్తు బాగుండాలని..అదే ఇప్పుడు నేను చేస్తున్నది..హైద్రాబాద్ వదిలి అమెరికా వెళుతున్నదీను!"

"మా నాన్న చస్తే నేను వెళ్ళి కొరివి పెట్టానురా కొద్ది గంటల్లోనే!"

"ఈరోజుల్లోనూ అలాంటి ఇబ్బందులేం లేవు నాన్నా..చాలా ఆసుపత్రులు ఆ శవాల్ని ఎన్నాళ్ళు కావాలంటే అన్నాళ్ళు పాడయిపోకుండా వుంచి అద్దాల పెట్టెల్లో పెట్టి బహుజాగ్రత్తగా అందిస్తున్నారు విదేశాలలో వున్న పిల్లలు రాగానే! ఎందుకు నాన్నా ఈ మాటలన్నీ..నువ్వు మాతోపాటు వస్తావా ఆనందం..లేదా ఇక్కడ సంపాదించుకున్న నీ బోడి ఆస్తికి సెక్యూరిటీ గార్డులా పడివుంటానంటావా నీ యిష్టం!"

త్రాష్టుడు.

ఎదురుగ్గా మరింత చికాకు కలిగిస్తూ శుభలేఖ.

తను ఈ పెళ్ళికి వెళ్ళాలా వద్దా?

శుభలేఖ పోస్టుచేసి మౌనంగా వుండిపోయింది జానకి. కనీసం మాట మాత్రమయినా ఫోను చేసి చెప్పవచ్చుగదా!

పాతికేళ్ళక్రితం పసిపిల్లతో సహా ఇంటి నుంచి పంపివేయబడ్డ ఆమె-తనకు అసలు శుభలేఖ పంపటమే మహా ఘనం అనుకుంటున్నదేమో!

తను విడాకులు ఇవ్వలేదు. ఆమె అడగలేదు. అడిగితే నెలకు ఎంతో కొంత డబ్బు ఇద్దామనుకున్నాడు. ఎవరి భరణం మీదా నేను బ్రతకను అని భీష్మించుకొని ఎమ్.ఎ. చదివి, లెక్చరర్ అయి తన జీవితాన్ని తనే నెట్టుకు వస్తున్నదని తనకు తెలుసు.

ఆవిడగారి గీర్వాణం అదే! ఆ బోడి మొగవాడనే మొగుడు ఆధారం లేకుండా నేను బ్రతకలేనా అని!

కళ్ళు మూసుకొని, కాళ్ళు జాపుకొని ఆ సోఫాలో చాలాసేపు పడుకున్నాడు రమణమూర్తి!

టు గో ఆర్ నాట్ టు గో...

వెళ్దాం...

జానకిని చూసి యిరవయి అయిదు సంవత్సరాలయింది..శశిరేఖను నెలల పిల్లగా చూశాడు! అమ్మకున్నంత పొగరు కూతురుకు కూడా వచ్చిందేమో చూడాలి.

పొగరు..పొగరు..ఆలోచనలు-తననుండి పైసా ఆశించకుండా తన కాళ్ళమీద తను..తను వదిలేసినా నిలబడగలిగింది ఆ పొగరు వుండబట్టే..మాట మాటా వచ్చి, నువ్వు ఇంట్లోనుంచి, ముందు నా ముందునుంచి వెళ్ళిపో అని అంటే-బ్రతిమలాడటం వదిలేయ్ కంటతడి కూడా పెట్టకుండా వెంటనే వెళ్ళిపోయింది. తను జాహ్నవితో తిరుగుతున్నానని తెలిసినా తన బ్రతుకును బండలు చేయవద్దని మాట మాత్రం కూడా అనలేదూ అంటే దాని పొగరును అంచనా వేయటం అతి కష్టం!

గూడలెగరేస్తూ లేచి నిలబడ్డాడు రమణమూర్తి.

ఫోను దగ్గరకు వెళ్ళి ట్రావెల్ ఏజంటుకు ఫోను చేశాడు-గుంటూరు వెళ్ళే ఏసీ బస్సుకు తనకు ఏరోజుకు టిక్కెట్టు కావాలో చెప్పాడు. తిరిగి వచ్చేటందుకు ట్రైన్‌లో మరునాడు రాత్రి నర్సాపూర్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌కు టూ టైర్ ఏసీలో తీసుకొని ఇంటికి పంపమన్నాడు. రెండు రాత్రిళ్ళు వరసగా బస్సులో కూర్చొని తను ప్రయాణం చేయలేడు.

చలికాలంలో తను ఏసీ బస్సులో వచ్చానని తెలిస్తే జానకి అనుకోవచ్చు- అది తన పొగరని! అనుకోనీయ్ చూద్దాం..

కవ్విస్తున్నట్లుగా..చూడు నన్ను వదిలేసిన మొగుడా..నీ నుండి ఏమీ ఆశించకుండా..నా కూతుర్ని పెంచి, పెద్ద చేసి ఎంత ఘనంగా అమెరికా సంబంధం చేస్తున్నానో..ఒక్కసారి వచ్చి చూసి తరించి వెళ్ళు అన్నట్లుగా..ఆ శుభలేఖను బుక్‌పోస్టులో నాలుగు రూపాయిల స్టాంపు అంటించి విసిరి పడేసింది.

టైం చూసుకున్నాడు. ఏసీ ఆన్ చేసి వున్న ఆ హోటల్ గదిలో కూర్చొని వేడి వేడి కాఫీ త్రాగుతూ ఆలోచిస్తున్నాడు రమణమూర్తి.

తను గుంటూరు వచ్చి అప్పుడే గంట దాటింది.

కాఫీ త్రాగి స్నానం చేశాడు. గచ్చకాయ రంగు సూటు వేసుకున్నాడు. పెట్టి తెరిచి కూతురుకు కొన్న చిన్న బంగారు లక్ష్మి బొమ్మను కోటు జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

జానకి తనను గుర్తుపడుతుందా? అసలు జానకిని తను గుర్తుపడతాడా?

తను ఇలా రావటం ఆమెకు పెద్ద సర్‌ప్రయిజ్ అవ్వాలి! షాక్ అవ్వాలి.

రూంకు తాళం వేసి లిఫ్టులో క్రిందకు దిగాడు. గేటు దగ్గరున్న ఆటో ఎక్కి ఎక్కడికి వెళ్ళాలో చెప్పాడు.

విలక్షణత

ఎప్పుడూ కొత్తదనాన్ని కోరుకుంటుంటారు తారలు. తమ దుస్తులతో పాటూ తమ స్టయిల్‌ని కూడా ఎప్పటికప్పుడు మార్చేసుకుంటుంటారు. అందాలతారగా వెలుగొందుతూన్న డ్రీమ్‌గర్ల్ హేమమాలినీ ఈమధ్య హైదరాబాద్‌లో సినిమాలకి భిన్నంగా నృత్యకార్యక్రమాల్లో పాల్గొని తన విలక్షతని చాటుకున్నారు. హైదరాబాద్‌లో జరిగిన ఈ కార్యక్రమం ఆమెకెంతో సంతృప్తినీ, అభిమానులకి ఆనందాన్ని పంచిపెట్టింది. అప్పుడప్పుడు ఇలాంటివాటిలో పాల్గొనడం వెరైటీగా ఉంటుంది.

నాలుగో లైను బాగా విశాలమయింది. అటూ యిటూ బంగారు కొట్లు. తను పూర్వం చూసినప్పుడు మధ్యలో చిన్న రోడ్డు..రెండు వైపులా మురుక్కాలవ.

ఆటో ముందుకు దూసుకుపోతోంది.

తనని అక్కడ ఎవ్వరూ గుర్తుకు పట్టకపోతే..జానకి ఎక్కడ వున్నదో అడిగి మరీ వెళ్ళి పలకరిస్తాడు..కొద్ది సంవత్సరాలే అయినా తనతో కాపురం చేసింది. ఆమాత్రం గుర్తుపట్టలేకపోతుందా! వయసుతోపాటు ఆడవాళ్ళ రూపం మారినట్లు మగవాళ్ళు మారతారని తను అనుకోడు. అప్పుడయితే తనకి నెత్తిన నొక్కుల జుట్టు వుండేది. ఇప్పుడు బాగా పలచబడిపోయి తల నున్నబడిపోయింది.

సన్నాయి మేళం మధురంగా అక్కడే పెళ్ళి

జరుగుతున్నదన్నట్లుగా వినబడుతున్నది.

గేటు దగ్గర ఆహ్వానపు ఆర్చీ బంతిపూలతో అమర్చి వుంది. 'శశిరేఖ వెడ్స్ సుధీర్'

ఆటో అతనికి డబ్బులిచ్చి పంపి గేటులో నుంచి లోపల కాలు పెట్టాడు.

చిన్నపిల్లలు..పరికిణీ, ఓణీలల్లో తెల్లని పలువరసతో ఆహ్వానిస్తూ ఓ గులాబీని చేతికిచ్చారు. పన్నీరు చల్లారు.

''ఫైన్ థాంక్యూ!''

లోపలికి వచ్చాడు.

కుర్చీలలో అక్కడక్కడా కొందరు కూర్చుని వున్నారు.

టైం చూచుకున్నాడు. ఏడున్నర అయింది.

తెలిసిన మొఖం ఒక్కటీ కనబడటం లేదు. అంతా తనకంటే చిన్నవాళ్ళే. పెద్దవాళ్ళు ఒకళ్ళిద్దరు వున్నా కుర్చీలల్లో ముడుచుకొని కూర్చొని వున్నారు. ముందుకు వెళ్ళి ముందు వరసలో వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

ఎవరో సిల్కు లాల్చీలో వున్న ఒకతను వచ్చాడు. ''టిఫిన్ చేద్దురుగాని రండి!'' అంటూ ఆహ్వానించాడు.

ఎవరొచ్చినా టిఫిన్‌కు ఆహ్వానించమని అతడికి డ్యూటీ వేసి వుంటుంది జానకి!

''అయింది!'' అన్నాడు రమణమూర్తి ముక్తసరిగా. ''విశ్వనాథంగారు ఎక్కడ?'' అని అడుగుదామనుకొని నాలిక చివరిదాకా వచ్చిన ఆ మాటను గుటుక్కున మ్రింగివేశాడు. తను వెళ్ళి వాళ్ళ ముందు నిలబడి తనని తాను పరిచయం చేసుకోవటం తనకిష్టం లేదు. లగ్నానికి ఇంకా గంట టైంవుంది. ఎవరో ఒకరు తనని ఈలోగా గుర్తుపట్టకపోతారా?

స్టేజీమీద కెక్కిన బ్రహ్మగారు కేకలు వేస్తున్నారు ''ఎంతసేపు..వెంటనే రావాలి..టైం చాలదు!'' అంటూ.

పిలుపులు...పరుగులు.

కంచిపట్టు చీరలో తలనిండా పూలు పెట్టుకొని మొఖాన రూపాయంత బొట్టుతో ఓ స్త్రీ హడావుడిగా స్టేజీ మీదకు వచ్చి బ్రహ్మగారికి ఏదో చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

చూస్తే-ఆ నడకా పోలికా జానకిలాగానే వున్నది. తనతోపాటు వున్నప్పుడు ఆమె చాలా సన్నగా వుండేది. ఇప్పుడు లావెక్కింది. జుట్టు చుట్టచుట్టుకున్నది. కళ్ళకు బంగారురంగు ఫ్రేము కళ్ళజోడు. ఆమె మాట వినబడలేదు-కంఠాన్నిబట్టి అయినా నిర్ధారించుకోవచ్చు అనుకున్నా.

ఆ స్త్రీయే తరువాత కొన్ని నిముషాలకు స్టేజీ పక్కనుంచి క్రిందకు వచ్చి కుర్చీల ముందునుంచి అవతలవైపు త్వర త్వరగా వెళుతూ సూటులో వున్న రమణమూర్తిని ఎవరా అన్నట్లుగా ఒక్కసారి క్రీగంట చూసి అనుమానంగా చటుక్కున ఆగి కళ్ళు చికిలించింది.

వెంకట సుందర సత్య రమణమూర్తి కళ్ళు మూస్తూ తెరుస్తూ 'నేనే' నన్నట్లుగా నవ్వాడు. అతడు గుర్తించాడు ఆమెను జానకిగా.

''మీరు..మీరు..'' ఆమె అప్రతిభురాలయింది. ''వచ్చారా మీరు?'' ఆనందంతో, ఆవేశంతో అన్నది.

''నువ్వు పోస్టులో పంపిన శుభలేఖ అందింది!'' అన్నాడు పెదిమ విరిచి కొంటెగా నవ్వుతూ.

''రండి..రండి!'' అన్నది తడబడుతూ. వెనక్కు తిరిగింది. అటు ఎందుకు వచ్చిందో కూడా మరిచిపోయింది. ''లోపలకు రండి!''

''ఫరవాలేదు...ఇక్కడ బాగానే వున్నది!'' అన్నాడు లేవకుండానే. ''లగ్నం దగ్గరపడుతున్నది..ముందు ఆ పనులు కానివ్వు''

''మన అమ్మాయిని చూద్దురుగాని రండి!'' అన్నది ఆమె ఆగకుండానే.

ఎందుకో ఆమె కాళ్ళు వణుకుతున్నాయి. చేతులు వణుకుతున్నాయి. కంఠం వణుకుతున్నది.

లేచి ఆమె వెన్గా నడవటం మొదలుపెట్టాడు రమణమూర్తి.

ఆమె వివాహ మంటపానికి పక్కగా వున్న చిన్న గది ముందు నిలబడి ఆయన వస్తున్నారా లేదా అన్నట్లుగా ఆగి వెనక్కు తిరిగి చూసింది.

సరిగ్గా తన వెనకాలే నిలబడి వున్న భర్తను చూసి తత్తరపడింది.

''రండి..రండి!'' గడపవతలకు ఒక్క దూకు దూకింది.

రమణమూర్తీ లోపల కాలు పెట్టాడు.

అక్కడ- ఆ చిన్న గదిలో- చేతిలో కుంకుమతో గౌరీపూజ చేస్తున్నది శశిరేఖ.

అలికిడికి తలెత్తి ఇద్దరివంకా చూసింది. తల్లి పక్కన అంతకుముందు తను ఎన్నడూ చూడని కొత్త మనిషి!

జానకి కూతురుకి దగ్గరిగా ముందుకు వంగి, ''మీ నాన్న!'' అన్నది.

చివ్వున తలెత్తి తండ్రి వంక చూసింది శశిరేఖ. తనకు ఊహ తెలిసిన తరువాత మొదటిసారిగా చూస్తున్నది తండ్రిని. ఆమె శరీరంలోని రక్తమంతా ఒక్కసారిగా మొఖంలోకి చిమ్మినట్లయింది.

అమ్మవారి మీద వేస్తున్న ఎర్రటి కుంకుమ ఆగిపోయింది.

రమణమూర్తి చిరునవ్వుతో కూతురు వంక చూశాడు.

''నమస్కారం పెట్టు!'' జానకి అన్నది కూతురితో.

శశిరేఖ ఆ మాట వినిపించుకోనట్లుగానే మొఖం దేవుడి ఫోటోలవైపునకు తిప్పి- ఏవీ జరగనట్లుగానే కుంకుమ చల్లసాగింది.

కూతురి తీరుకు జానకి మొఖం తెల్లగా పాలిపోయింది.

రమణమూర్తి ఎంతగా నిగ్రహించుకున్నా గుండె లోతుల్లోనుంచి వస్తున్న నిట్టూర్పును ఆపుకోలేకపోయాడు.

కోటు జేబులో నుంచి బంగారు లక్ష్మి విగ్రహం వున్న ముఖమల్ పెట్టె తీసి జానకికి ఇస్తూ, ''ఇది పూజలో పెట్టించు!'' అంటూ చటుక్కున వెనక్కు తిరిగాడు.

''అదేమిటి..లగ్నానికి వుండరా మీరు?'' కంగారుగా అడిగింది.

''ఉంటాను!'' బయిటకు వచ్చేశాడు.

మరుక్షణంలోనే ఆ కళ్యాణమంటపంలో అందరి నోళ్ళలోనూ అదేమాట అయింది. 'జానకి భర్త వచ్చాడు. శశిరేఖ తండ్రి వచ్చాడు!' అంటూ.

ప్రతివాళ్ళూ అతడికి అతి దగ్గరిగా నడుస్తూ చూసేవాళ్ళే. ఆ చూపుల్లో ఇంకా ఇంకా చూడాలనే ఆకాంక్ష. వాళ్ళ చూపులను కాస్త ఇబ్బందిగా చూస్తూ తలవంచుకున్నాడు రమణమూర్తి.

తరువాత పది నిముషాలల్లోనే పట్టుబట్టల్లో వున్న ఓ వ్యక్తి- యాభై ఏళ్ళుంటాయి...త్వర త్వరగా జారిపోతున్న ఉత్తరీయాన్ని సర్దుకుంటూ వచ్చి రమణమూర్తి ముందు నిలబడ్డాడు.

''నమస్కారమండీ! నా పేరు విశ్వనాథం..శశిరేఖకు బాబాయినవుతాను. మీరు లేచి పట్టుబట్టలు కట్టుకుంటే పీటలమీద కూర్చోవచ్చు!'' అన్నాడు రెండు చేతులూ జోడించి.

రమణమూర్తి ఆయన మాటలకు ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు కొద్ది క్షణాల పాటు.

కోలుకున్న వెంటనే లేచి నిలబడి ఆయన చేతులు పట్టుకుంటూ, ''కానీయండి. మీరు కూర్చుంటేనే బాగుంటుంది!'' అన్నాడు చిరునవ్వుతో.

''కాదు కాదు..మీరు వచ్చారు. ఎంతో సంతోషంగా వున్నది. మీరు

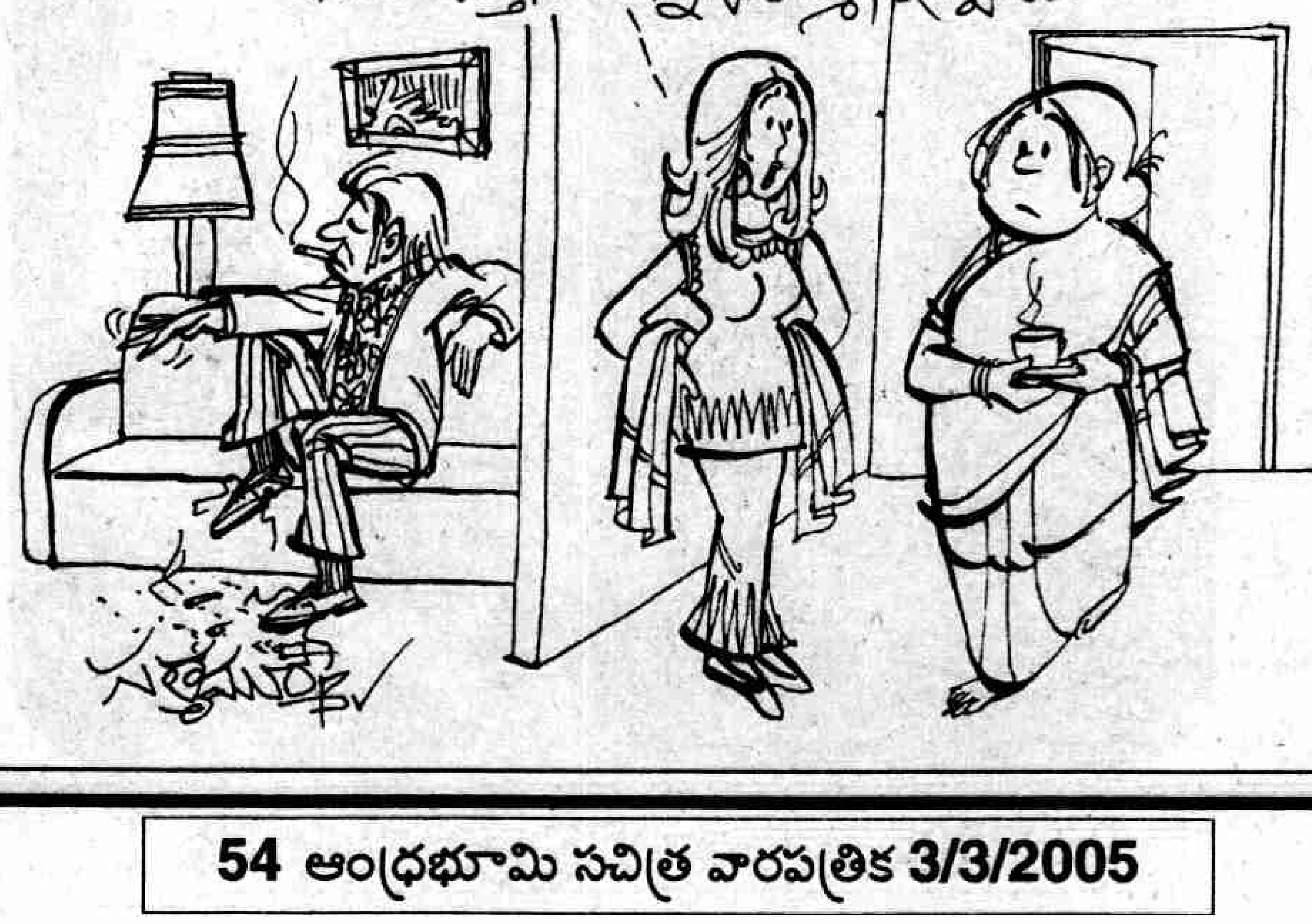

కూర్చుంటేనే ఎంతో భావ్యంగా వుంటుంది..పదండి!''

రమణమూర్తి తిరిగి కుర్చీలో కూర్చుంటూ- ''ఫరవాలేదు, శ్రేయోభిలాషులు ఎవరు కూర్చున్నా అది శుభాన్నే చేకూరుస్తుంది. నన్ను ఒత్తిడి చేయ వద్దు ప్లీజ్!'' అన్నాడు నొక్కి చెబుతూ. ''సమయం దగ్గర పడుతున్నది. ఇలాంటి ఫార్మాలటీస్‌తో కాలం వృధా చేయకండి!''

ఆయన నిరాశగా వెనక్కు తిరుగుతుండగానే రమణమూర్తి అనుకున్నాడు- 'జానకే అడిగించిందా తనను ఆహ్వానించమని...ఆమే అడగవచ్చు గదా..ఆమె అడిగితే తను లేచి వెళ్ళేవాడా? అది వేరే సంగతి...ఆమెలో పొగరు ఆమెను అడగనిచ్చి వుండదు. విశ్వనాధమే మొఖమాటంతో నలుగురూ ఏమనుకుంటారోనని వచ్చి అది ప్రతిపాదించాడేమో!'

తను మంచి పనే చేశాడు తిరస్కరించి!

పెళ్ళికొడుకు వచ్చి పీటల మీద కూర్చున్నాడు. కుర్రవాడు బాగానే వున్నాడు.

మంగళవాయిద్యాలు చెవులకింపుగా మ్రోగుతున్నాయి.

బ్రహ్మగారి మంత్రఘోష మైకులో పందిరి అంతా ప్రతిధ్వనిస్తోంది.

ఓ ముసలాయన వచ్చి రమణమూర్తి పక్కన కూర్చుంటూనే ''నేను గుర్తున్నానా నాయినా! మీ పెద మామగారిని..మీ మామగారు పోయినా శశిరేఖ వివాహం చూడటానికి ఇంకా నేను బ్రతికివున్నాను!'' అన్నారు.

''నమస్కారమండీ!''

''ఎప్పుడొచ్చావయ్యా?''

''పొద్దున వచ్చానండీ!''

''హైద్రాబాద్‌లోనేనా వుండటం?''

''అవునండీ!''

''అక్కడంతా కులాసానా?''

''కులాసానేనండీ!''

ఇందాకటి సిల్కులాల్చీ అతనే ఓ కూల్‌డ్రింక్ బాటిల్ తెచ్చి రమణమూర్తికి ఇచ్చాడు. చుట్టూ చూశాడు. ఎవరి చేతుల్లోనూ లేవు. జానకి తెప్పించి తనకు పంపి వుంటుంది. పక్కన పెద్దాయనకు ఇవ్వకుండా తను త్రాగటం మర్యాద కాదన్నట్లుగా ''మీరు తీసుకోండి!'' అన్నాడు సీసా ఆయనకిస్తూ.

''వద్దు..వద్దు..చల్లటివి త్రాగలేను..నువ్వు తీసుకో..అరేయ్ భద్రం...నాకో కాఫీ పంచదార వేయకుండా చేయించి పట్టుకురారా!'' అన్నాడు ఆ సీసా తెచ్చిన కుర్రవాడితో.

సరిగ్గా ఎనిమిది గంటల యిరవై ఆరు నిముషాలకు మేళతాళాలు చెవులలో హోరెత్తిస్తుండగా శశిరేఖ సుధీర్‌కు ధర్మపత్ని అయింది!

పెళ్ళికూతుర్ని లోపలకు తీసుకువెళ్ళారు మధుపర్కాలు కట్టించేందుకు.

జానకి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చింది రమణమూర్తి దగ్గరకు. ''మీరు భోజనం చేయకుండా వెళ్ళేరు!'' అన్నది ఆదుర్దాగా.

''ఎందుకు అనుకుంటున్నావు అలా అని!'' ఆమెనే చూస్తూ నవ్వాడు.

సరైన సమాధానం కోసం తడబడింది జానకి.

''వెళ్ళనులే..నీకూ అమ్మాయికీ, అల్లుడికీ చెప్పకుండా వెళ్ళను!''

''సుధీర్ మా చిన్నాన్నగారి అబ్బాయి!''

''గుడ్..తమ్ముడేనన్నమాట!''

ఎవరో పిలిస్తే హడావుడిగా వెళ్ళిపోయింది జానకి. భర్తను చూసినప్పటినుంచి ఆమెకు తత్తరపాటు ఎక్కువయింది. ఆమెకెందుకో తెలియని ఆవేశమొస్తున్నది.

లగ్నమయిం తరువాత భర్త మంటపం పైకెక్కి నూతన దంపతులను ఆశీర్వదిస్తూ అక్షింతలు చల్లుతుంటే ఆమె కళ్ళు ఆనందంతో తడిసినయి.

భోజనాలయ్యేటప్పటికి రెండు గంటలయింది.

రమణమూర్తి ఆ పందిట్లో ఓపిగ్గా కూర్చున్నాడు కొన్ని గంటలు.

ఊళ్ళో బంధువులు చాలా వరకు వెళ్ళిపోయారు. వచ్చిన వాళ్ళందరికీ రమణమూర్తి ఒక ఆకర్షణ అయ్యాడు.

చాలావరకూ ఖాళీ అయిన ఆ షామియానాలో రమణమూర్తి, శశిరేఖ, సుధీర్, జానకి ఓ పక్కగా కూర్చొని వున్నారు.

వాళ్ళ నడుమ నిశ్శబ్దం. దానికి కత్తెర్లు వేస్తూ కుర్చీల నడుమ నాటిని తోసుకుంటూ, పడేస్తూ బంధువుల పిల్లల పరుగులు, ఆటలు, కేకలు..

శశిరేఖ మాట్లాడటం లేదు. మౌనంగా కాస్త ఇబ్బందిగా కూర్చున్నది.

''రాత్రికి వుంటారా?''

''నర్సాపూర్‌కి వెళుతున్నాను..హైద్రాబాద్‌లోనే టిక్కెట్టు తెప్పించుకున్నాను!''

దగ్గర బంధువులు ఎవరో వెళుతుంటే బొట్టు పెట్టి పండూ తాంబూలం ఇవ్వటానికి గాను లోపలకు వెళ్ళింది జానకి, ''ఇప్పుడే వస్తాను'' అంటూ.

''అమ్మ మీకు ఫోను చేసిందా రమ్మనమని!'' అన్నది శశిరేఖ రమణమూర్తి వంక చూస్తూ తల్లి అటు వెళ్ళగానే.

కూతురు గొంతులో కాస్త కరుకుతనం వుండటంతో చలించాడు రమణమూర్తి. ''నేను రావటం ఇబ్బందిగా వున్నదా?'' సూటిగా ఆమెనే చూస్తూ అడిగాడు.

''ఛ! ఛ! అలాంటిదేం లేదు. పెద్దలు మీ ఆశీస్సులు పొందటం మాకు చాలా ఆనందంగా వున్నది!'' సుధీర్ త్వరత్వరగా అన్నాడు.

''నాకు ఊహ తెలిసిన తరువాత నేను మిమ్మల్ని చూడలేదు. నేనేమిటి..మా అమ్మ మీరు వెళ్ళగొడితే ఇంటినుంచి నన్ను భుజాన వేసుకొని బయటకు వచ్చింతరువాత ఒక్కసారైనా చూసిందా? చూడలేదు..అటువంటిది ఈరోజున మీకు ఎందుకు రావాలనిపించింది ఇక్కడకు?'' ఆమె కళ్ళు ఎర్రబడుతున్నాయి.

వెంకట సుందర సత్య రమణమూర్తి తను కన్న కూతురి మాట తీరుకు అప్రతిభుడయ్యాడు. ఏం మాట్లాడాలో తెలియనట్లుగా బిగుసుకుపోయి ఆమెనే గుడ్లప్పగించి చూస్తున్నాడు.

''పెళ్ళి పందిట్లో ప్రతివాళ్ళూ జానకిని వదిలేసిన భర్త వచ్చాడు అంటుంటే నాకెంత చిన్నతనంగా ఉన్నదో తెలుసా. ఆ మాటలు వింటున్న మా అమ్మ నలుగురి వంకా ఎంత నిస్సారంగా చూసిందో మీకు తెలుసా...అలావున్న ఆమెను చూస్తుంటే నాకెంత బాధ వేసిందో తెలుసా...అసలు ఆ సమయంలో నేను ఎంత చిత్రహింస అనుభవించానో మీరు ఊహించగలరా? వివాహంలోని ఆనందాన్ని వాళ్ళ మాటలు సంపూర్ణంగా హరించివేసినయ్!'' ఆమె కళ్ళు రోషంతో తడుస్తున్నయి.

రమణమూర్తి ఊపిరి అందని వాడిలా గిలగిలలాడుతున్నాడు గుండెమీద చేయివేసుకొని.

''అమ్మ ఈ ప్రపంచాన్నే జయించిన విజేతలా నన్ను పెంచింది. కానీ ఈనాడు ఆమెను కొన్ని వందల కళ్ళు జాలితో చూస్తుంటే నా గుండె పగిలిపోయింది. దీనికంతటికీ కారణం మీ రాక..ఆమెలోని గాయాన్ని అందరూ చూపుల్తోనే కాకుల్లా పొడుస్తున్నట్లు అనిపించగా నా జీవితంలోని ఓ అత్యద్భుతమయిన ఆనంద ఘట్టంలో పీటల మీద కూర్చున్న నాకు ఆపుకోలేనంత ఏడుపు వచ్చింది!'' ఆమె ఆవేశంతో ఊగిపోతున్నది.

సుధీర్ శశిరేఖ భుజం మీద చేయి

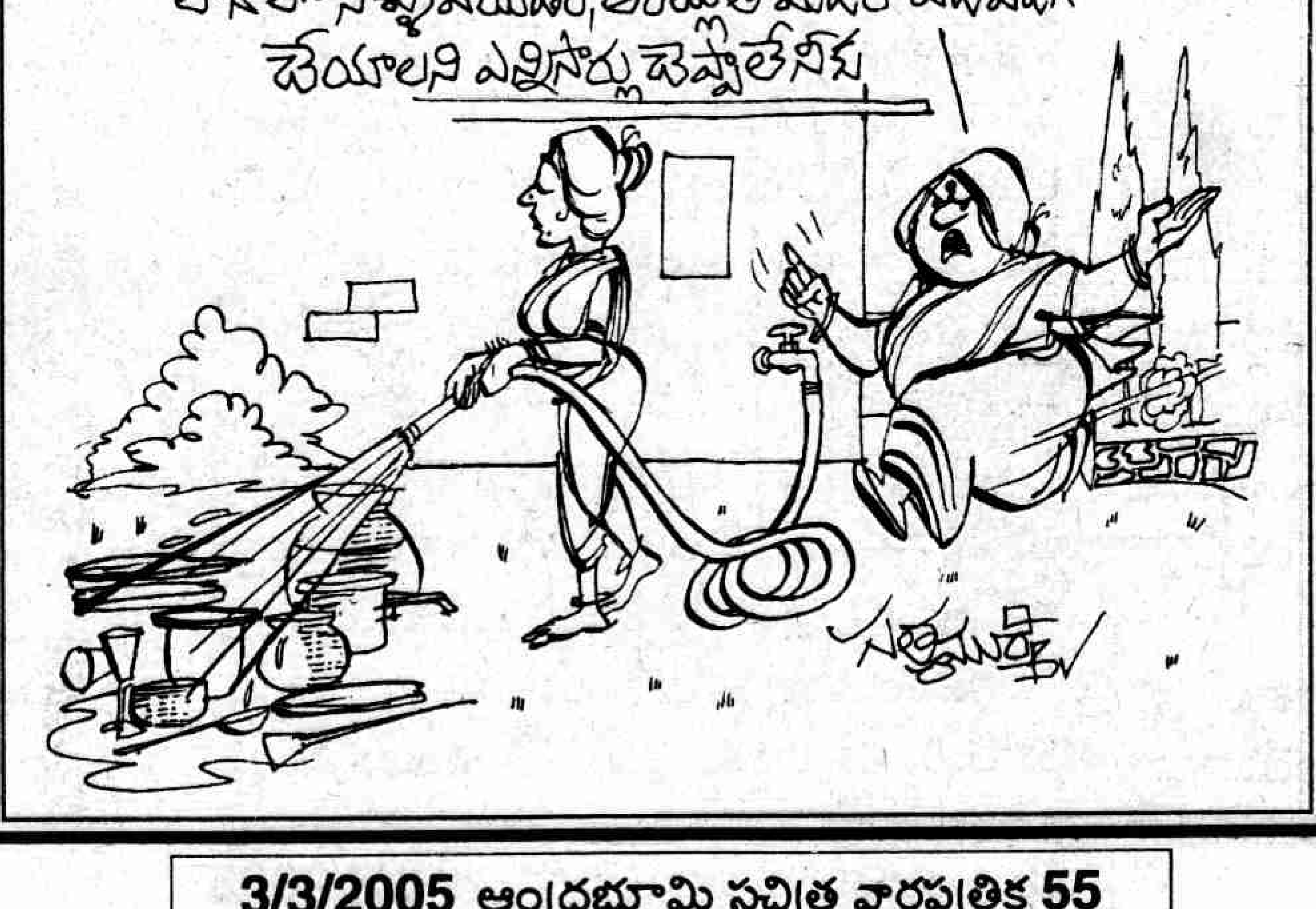

వేసి నొక్కుతూ, ''ఏవిటా మాటలు శశీ! మర్యాదేనా అది..నువ్వెవరితో మాట్లాడుతున్నావో తెలుసా!'' అన్నాడు.

''మామయ్యా! ఇది మా అంతరంగిక విషయం..నీకు ఇబ్బందిగా వుంటే నువ్వు ఇక్కడ నుంచి వెళ్ళు. అంతేగాని కల్పించుకోబోకు!''

సుధీర్ కలవరపడ్డాడు కొన్ని గంటల క్రితం తాళికట్టిన భార్య శశిరేఖ మాటలకు!

రమణమూర్తి కలవరపాటుతో కనురెప్పలు టపటపలాడించాడు కూతురు మాట తీరుకు. తను ఆ శుభలేఖ అందుకొని ఇక్కడకు వచ్చి చాలా తప్పుచేశాడా అని మొట్టమొదటిసారిగా అనిపించింది. ఆనాడు కొడుకు అమెరికా వెళ్ళిపోతానంటూ తనతో ఎంత నిర్లక్ష్యంగా మాట్లాడాడో గుర్తుకు వచ్చింది. శశిరేఖా తన రక్తం పంచుకు పుట్టిందే గదా మరి..ఏం మాట్లాడాలో తెలియనట్లుగా ఒక్కసారి గూడలెగరేసి ఊరుకున్నాడు. నేటి పిల్లల్ని తప్పు పట్టటంలో అర్థం లేదనిపించింది. వాళ్ళ పెంపకాలు అలావున్నాయి. 'ఏనీ హౌ...మే గాడ్ బ్లెస్ దెమ్!' అనుకున్నాడు మనసులో ఒక్కక్షణం గట్టిగా కళ్ళు మూసుకొని.

శశిరేఖ రమణమూర్తిని అంతటితో వదిలిపెట్టలేదు. ''మీ రెండో భార్యను గూడా తీసుకు వచ్చి వున్నట్లయితే..ఈ పందిట్లో జనం ఇంకా ఆసక్తిగా చూసి వుండే వాళ్ళు!'' అన్నది విసురుగా. ''మా అమ్మను చూసి- నీ సవితి అనుభవిస్తున్న నీ స్థానాన్ని చూడు..ఎంత గొప్పగా వున్నదో అనే వాళ్ళు!''

రమణమూర్తి బాధతో తలవంచుకున్నాడు.

తను జీవితంలో జానకికి అన్యాయం చేయలేదని అనలేడు. కాని ఇంత అవమానకరమైన పరిస్థితిని ఎదుర్కోవలసి వస్తుందని తను ఇక్కడకు బయల్దేరే ముందు గాదు, కలలో కూడా ఊహించనేలేదు. మహా అయితే..ఇంకా ఆమెలో తన మీద కోపమే వుంటే..జానకి ముభావంగా రెండు మాటలు మాట్లాడి ఊరుకుంటుందనే అనుకున్నాడు గాని కూతురు- తనకు ఎవరినైతే చూడాలనిపించి వచ్చాడో- ఆ కూతురు మొఖానేనే ఇంత నిక్కచ్చిగా దులిపేస్తుందని తను అనుకోలేదు!

''మీ పిన్ని రెండు సంవత్సరాల క్రితం బ్లడ్ కేన్సర్‌తో పోయిందమ్మా!'' అతని గొంతు చాలా దీనంగా వున్నది.

శశిరేఖ అధాట్టుగా తలెత్తింది. ఎందుకో ఆ మాట చెబుతున్న ఆయన మొఖంలోకి చూస్తుంటే ఆమెలోని కోపమంతా చప్పగా చల్లారిపోయినట్లనిపించింది. ఓ మనిషి మరణం- వాళ్ళు ఎలాంటి వాళ్ళయినా- విన్న వాళ్ళను విచలితులను చేస్తుందనేది నిజం! అదే జరిగింది శశిరేఖ విషయంలో. తరువాత ఆమెకు నోరు పెగల్లేదు. ''సారీ...సారీ..'' అన్నట్లుగా పెదిమలు కదలసాగినయి.

రమణమూర్తి అటూయిటూ చూశాడు ఇక అక్కడ కూర్చోలేక జానకి కనబడుతుందేమోనన్నట్లుగా. తరువాత రెండు నిముషాలల్లోనే వస్తున్న ఆమెను చూస్తూనే లేచి నిలబడ్డాడు. ''నీకూ, శశిరేఖకు అభ్యంతరం లేదూ అనుకుంటే వాళ్ళు అమెరికా వెళ్ళేలోగా ఒకసారి హైదరాబాద్ వస్తే నన్ను క్షమించినట్లుగా భావిస్తాను!'' అన్నాడు క్రీగంట కూతురు మొఖంలోకి చూస్తూ.

శశిరేఖ తల వంచుకున్నది.

సుధీర్‌కు అభ్యంతరముంటుందని తను అనుకోడు...అతడు సాత్వికుడు లాగానే వున్నాడు!

సుధీర్‌తో చేయి కలిపాడు. కూతురు భుజం మీద చేయివేసి అనునయంగా తట్టాడు. జానకి కళ్ళల్లోకి ఒక్కసారి చూసి వడివడిగా గేటువైపునకు అడుగులు వేశాడు. గేటు దాటుతూనే అక్కడ వున్న ఆటోను ఎక్కి ''హోటల్ రవిశంకర్!'' అన్నాడు.

★ ★ ★

రాత్రి పదకొండు గంటల యిరవై నిముషాలయింది.

గుంటూరు రైల్వే స్టేషన్ ప్లాట్‌ఫారం మీద జానకి, శశిరేఖ, సుధీర్ నిలుచొని వున్నారు. వాలి అన్నట్లుగా భుజాన షాల్ కప్పుకొని వున్నది జానకి.

తండ్రితో శశిరేఖ చాలా అవమానకరంగా మాట్లాడిందని సుధీర్ ద్వారా తెలుసుకున్న జానకి ఎంతగానో బాధపడింది.

అందుకే కూతుర్ని తీసుకొని స్టేషన్‌కు వచ్చింది ఆయనను కాస్త అయినా అనునయిస్తున్నట్లుగా వుంటుంది అన్నట్లుగా.

''మనం కోచ్ నెంబరు అడగలేదు!'' అన్నాడు సుధీర్ అటూ యిటూ చూస్తూ. రైలు ఇంకో పది నిముషాల్లో వస్తున్నట్లుగా ఎనౌన్స్‌మెంటు.

''ఆయన ఏసీలోగాని ప్రయాణం చేయరులే సుధీర్!'' అన్నది జానకి నవ్వి.

''అమ్మా! నేను ఆయన్ను అన్నానని అంత కోపమొచ్చిందే..నాకిప్పుడు అనుమానం వస్తున్నది. ఆయనతో ఇన్నాళ్ళు సంసారం చేసిన రెండో భార్య పోయింది. ఆయనగారి పిల్లలు విదేశాలకు వెళ్ళిపోయారు తనని ఒంటరి వాడిని చేసి..అందుకని నిన్ను తోడుగా తీసుకువెళ్ళే ఆలోచనలతో మళ్ళీ మనతో సంబంధాలు పెట్టుకునేందుకుగాను నా పెళ్ళికి రాలేదు గదా. ఆయనకు అలాంటి ఆలోచనవస్తే మాత్రం నీకు వెళ్ళటానికి ఇష్టముంటుందేమో ఆలోచించు. ఎలాగూ మేం యిద్దరం నిన్ను ఒంటరిదాన్ని చేసేసి అమెరికా వెళ్ళిపోతున్నామని భయపడుతూ ఒకటే ఏడుస్తున్నావుగదా..అటు ఆయనకూ అదే పరిస్థితి..ముసలాళ్ళిద్దరూ కొత్త దంపతుల్లా కాపురం వెలిగించవచ్చు!''

తల్లి ఆయన్ను తను అన్న మాటలకు బాగా చివాట్లు పెట్టటంతో ఆ అక్కసునంతా వ్యంగ్యంగా తల్లి మీదకు సంధిస్తూ తృప్తిపడసాగింది శశిరేఖ.

''నేనెందుకు వెళతానే అక్కడకు?'' అన్నది కూతురి మాటలకు మొఖానికి గంటు పెట్టుకుంటూ. ''నేనే ఆ యింటి నుంచి బయిటకు వస్తే వెళ్ళేదాన్నేమో బ్రతిమలాడో, బామాడో. నన్ను ఆయన మెడపట్టుకు బయిటకు గెంటారు. ఇక నేను ఆ యింటికి వెళ్ళే ప్రసక్తేలేదు. ఇంపాజిబుల్..నేను అంత గతిలేని దాన్ని కాదు ఆయన ఇంటినుంచి వెళ్ళి పొమ్మంటే వెళ్ళిపోవటానికి, రమ్మనమంటే రావటానికి!'' ఒక్క క్షణమాగింది తనలోని ఆవేశాన్ని నిగ్రహించుకుంటున్నట్లుగా, గొంతు తగ్గించి, ''శుభలేఖ పంపగానే ఆయన తన గౌరవాన్ని నిలుపుకొని నీ వివాహానికి వచ్చారు. అలాగే మన గౌరవం మనం నిలుపుకొని ఆయన్ను గౌరవంగా పంపటం మన విధి. అందుకే నువ్వు చేసిన తప్పును సరి దిద్దుకునేటందుకే ఇప్పుడు నేను నిన్ను స్టేషన్‌కు తీసుకువచ్చింది. అంతే గాని ఆయనతో వెళ్ళి కాపురం వెలగబెట్టేటందుకు గాదు!'' అన్నది కఠినంగా కూతురు వంక చూస్తూ.

''అయితే ఆయనే వచ్చి నీ దగ్గర వుంటానంటే ఆహ్వానించి అందలమెక్కిస్తావా ఏమిటి ఖర్మ! అసలు నాకు పొద్దుటినుంచీ నిన్ను చూస్తుంటే అనుమానంగానే వున్నది. నీ జీవితాన్ని నిప్పుల్లో పోసిన ఆయన రాగానే ఆనందపడటం, ఆయన మీద ఈగను కూడా వాలనివ్వకపోవటం చూస్తుంటే అలాంటిదేదో చేసేలానే వున్నావు!'' అన్నది మరింత కవ్వింపుగా, తల్లి కోపాన్ని ఏమాత్రం పట్టించుకోకుండా, ఆమె మొఖంలోకే ఎగతాళిగా చూస్తూ.

''నాకు ఇప్పటివరకూ ఆ ఆలోచనే రాలేదు తల్లీ..మీ అమ్మయితే మొగతోడు లేకపోయినా ఆడది ఘనంగా బ్రతికేయగలదని ఢంకా కొట్టి మరీ నిరూపించేసింది. కాని, ఆడతోడు లేని మొగవాడి బ్రతుకు బహు దుర్భరమని ఈ రెండు సంవత్సరాల్లో నాకు నేనే నిరూపించుకున్నాను. అసలు మొగుడూ పెళ్ళాల్లో ఎవరు గొడుగు పట్టుకున్నా నీడ ఇద్దరికీ వస్తుందనేది నిజం. ఒంటరి కాబోతున్న మీ అమ్మకు నా దగ్గరకు వచ్చి ఉండటానికి మనసు అంగీకరించకపోతే...ఒంటరివాడినయిన నేను ఆమె దగ్గరికి వచ్చి ఉండటానికి నాకేం అభ్యంతరం లేదు. అదీ ఆమెకు అభ్యంతరం లేకపోతే!'' అన్నాడు వెంకట సుందర సత్య రమణమూర్తి.

అందరూ ఆ మాటలు వింటూనే ఉలిక్కిపడి మొఖాలు వెనక్కు తిప్పి చూశారు- తాము మాటల్లో పడి ఆయన ఎప్పుడు అక్కడకు వచ్చిందీ గమనించనే లేదు!

జనంతో అంత గందరగోళంగా వున్న ప్లాట్‌ఫారం ఒక్కసారిగా భయంకరమైన నిశ్శబ్దంలో కూరుకుపోయినట్లనిపించింది జానకికి.

అప్పుడే పక్కగా వచ్చి ఆగిన నర్సాపూర్ ఎక్స్‌ప్రెస్ రైలు డీజిల్ ఇంజను పెద్దపెట్టున కూసిన కూత- ఆత్మీయుల కోసరం తపించిపోతున్న ఓ పసిపిల్లవాడి ఏడుపులా సన్నగా, చిన్నగా ఆమె చెవులకు సోకింది ఆ క్షణాన!

☆